

ГАЛИЧИНО, ДУМАЙ О СОБІ САМА!

Розбурхались води, розлилися ріки
І ниви, і села руйнують навіки,—
У краї й куточка сухого нема —
Вже голод шириться й зараза тифозна,—
А з Відня газета зве офіціозна:
Г а л и ч и н о, д у м а й о с о б і с а м а !

Колись, як малярський люд в повені гинув,
Ми слали рятунок синам Шегедину,—
Від них тепер помочі ждати дарма!
Як Мурчія гибла,— ми й там були звані,—
Днесь з Угор рятунку не жди ні з Іспанії,—
Г а л и ч и н о, д у м а й о с о б і с а м а !

Як Загреб затрясся і Іскія впала,—
По змозі всім наша рука помагала,
Щоб вирватись з нужди тяжкого ярма;
Но днесь, коли нужда руками важкими
Нас до землі тисне,— остались самі ми:
Г а л и ч и н о, д у м а й о с о б і с а м а !

Ой, думай, небого! Чи з думання твого
Пробудить тя стогін помору страшного,
Чи люта, голодна, безденна зима!
О, думай хоч три дні, а радше три роки,—
Аж виссе ти нужда живущії соки!
Г а л и ч и н о, д у м а й о с о б і с а м а !